

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ
ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΛΕΞΙΑ ΜΑΛΛΙΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αλεξία Μάλλιου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Πένυ Ραμαντάνη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Μάρτιος 2026

ISBN: 978-960-468-439-7

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά
• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΎΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
**Μιχαήλ
Σιδερη**

Στη μαμά μου

— Ποιο είναι το όνειρό σου;

— Θέλω να ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο. Θέλω να πάω μέχρι και στην τελευταία βραχονησίδα αυτού του κόσμου. Αλλά κάπως διαφορετικά... Να, θα ήθελα όταν θα γεράσω να αγοράσω ένα τροχόσπιτο και να πάω παντού οδικώς. Σαν νομάς. Να ζήσω στον κόσμο, να γνωρίσω ανθρώπους, τον πολιτισμό και την κουλτούρα τους.

— Αυτό είναι ένα πολύ όμορφο όνειρο. Σου εύχομαι να καταφέρεις να το κάνεις πραγματικότητα.

— Ξέρεις κάτι; Έχω ακόμα ένα όνειρο... Θέλω να γράψω ένα βιβλίο. Θέλω να μιλήσω στους ανθρώπους για την ιστορία μου, για τη ζωή μου.

Γύρισε και τον κοίταξε στα μάτια. Δυο μάτια τόσο εκφραστικά και όμορφα, που παρακολουθούσαν με προσοχή την κάθε έκφραση του προσώπου της καθώς μιλούσε. Έβλεπε την προσημονή της για το μέλλον, μια ματιά γεμάτη ζωή και όνειρα, μια ματιά σοφή και πονεμένη.

Την πήρε αγκαλιά και τη φίλησε, και τότε αυτή κατάλαβε ότι η καρδιά της ήταν έτοιμη να του ανοιχτεί. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που θα άκουγε όλη την ιστορία της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Η Γέννηση

Παρόλο που θα ήθελα να ορίσω ως αφετηρία της ύπαρξής μου το παρόν, η πραγματική της αφετηρία ήταν πριν από τριάντα τρία χρόνια, το 1991, και, όπως άλλωστε είναι φυσικό, δεν θυμάμαι τίποτα από εκείνη την ημέρα καθώς και από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου. Θα χαρακτηρίσω λοιπόν το παρόν ως αναγέννηση, μια συνειδητή εκ νέου δημιουργία του εαυτού μου στην οποία και θα οδηγηθούμε παρέα κατά την αφήγησή μου.

Όλοι οι άνθρωποι μαθαίνουμε λεπτομέρειες για τη γέννησή μας και για τα πρώτα μας χρόνια στη ζωή από τους γονείς μας. Έτσι και εγώ έμαθα ότι εκείνη την Πέμπτη που γεννήθηκα η μαμά μου είχε μια πολύ δύσκολη γέννα – μια γέννα που παραλίγο να καταλήξει στον θάνατο και των δυο μας–, μέχρι εν τέλει να πάνε όλα καλά και να αντικρίσω τα φώτα του χειρουργείου και όλους αυτούς τους αγνώστους που βρίσκονταν πάνω από το κεφάλι μου. Μέσα σε μια στιγμή χάθηκε η ζεστασιά του αμνιακού σάκου που με περιέβαλλε και με έκανε να αισθάνομαι τόση ασφάλεια στο σώμα της μαμάς μου, εκεί όπου αισθανόμουν τα χέρια της και άκουγα τη φωνή της.

Πέρα από το ότι οι αναμνήσεις μου από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου είναι λίγες, είναι σίγουρα και αρκετά συγκεχυμένες, οπότε λέω να τις παραλείψω και να μεταπηδήσω

κατευθείαν στα ξέγνοιαστα καλοκαίρια που περνούσα με τους γονείς μου και τη μικρή μου αδερφή, την Αλίκη, όπου νωρίς το πρωί μιας μέρας του Αυγούστου το σπίτι μας ήταν γεμάτο με βαλίτσες και μπαγάζια —που η μαμά μου ετοίμαζε σχολαστικά γύρω στις δύο βδομάδες πριν από την αναχώρησή μας— και τότε ο μπαμπάς θα φόρτωνε το αμάξι και θα έδινε το σήμα της έναρξης των διακοπών μας. Η χαρά μας απερίγραπτη. Θα είχαμε γύρω στις τρεις βδομάδες γεμάτες με μπάνια, βουτιές, παγωτά, καινούργιους φίλους, βόλτες σε πλακόστρωτα σοκάκια και, φυσικά, σχέδια για τη σχολική χρονιά που θα ερχόταν. Ο προορισμός κάθε χρόνο ήταν καινούργιος.

Αφού, ωστόσο, ανέφερα τη νέα σχολική χρονιά θα μπορούσα να ξεκινήσω από εκεί την αφήγηση των παιδικών μου χρόνων.

Το σχολείο

Λοιπόν, το σχολείο θα μπορούσε να είναι η ακίλλειος πτέρνα μου. Το αισθάνομαι σαν το πιο βάρβαρο γεγονός της παιδικής μου ηλικίας. Ξαφνικά, εκεί που ζούσα στην ασφάλεια του σπιτιού μου και είχα τη μαμά μου να με φροντίζει όλη μέρα, βρέθηκα σε έναν άγνωστο χώρο, με άγνωστα πρόσωπα να μου δίνουν εντολές, τις οποίες φυσικά και δεν είχα σκοπό να ακολουθήσω, και η μαμά μου πουθενά. *Μα πού πήγε η μαμά μου;* Πόσες ώρες περνούσα με το πρόσωπό μου κολλημένο στο τζάμι να την περιμένω να έρθει να με πάρει από εκεί. Πόσο κλάμα είχα ρίξει που κανένας δεν μπορούσε να με καταλάβει. Τι φόβος και τι εγκατάλειψη ήταν αυτή που αισθανόμουν.

Οπότε μετά από αυτή την εμπειρία σίγουρα το σχολείο δεν έγινε ποτέ το αγαπημένο μου. Βέβαια πάντα υπάρχει η εξαίρεση στον κανόνα και αυτή η εξαίρεση στη ζωή μου λέγεται κύριος Άρης. Τον θυμάμαι σαν να τον βλέπω μπροστά μου. Τα πιο γλυκά μάτια γεμάτα τρυφερότητα και αγάπη που έχω κοιτάξει. Ο κύριος Άρης ήταν ο δάσκαλός μου στην τρίτη και την τετάρτη δημοτικού, που μάλλον ήταν και οι μοναδικές χρονιές που ήθελα να πηγαίνω στο σχολείο. Το μάθημα που μας έκανε ήταν τόσο ζωντανό, γεμάτο ιστορίες που απλά χάζευα να ακούω. Το καλύτερο ήταν ότι γυρνούσα στο σπίτι και δεν είχα διάβασμα, γιατί θυμόμουν τα πάντα απ' όσα μας έλεγε. Θυμάμαι που πρότεινα το στέρνο μου κάθε φορά που έκανε μια ερώτηση και ήμουν η πρώτη που σήκωνα το χέρι για να μιλήσω. Θυμάμαι που του φώ-

ναζα «Κύριε, κύριε, να πω, να πω»; Και όταν ήμουν πάρα πολύ σίγουρη για τον εαυτό μου μπορεί να σηκωνόμουν και από την καρέκλα μου μέσα στην ανυπομονησία μου να δείξω τις γνώσεις μου. Αλλά αυτός άφηνε πάντα όλα τα παιδιά να μιλάνε και πάντα βοηθούσε τους πιο αδύναμους μαθητές. Δεν τον ενδιέφερε να δείξει ποιος είναι ο καλύτερος, ποιος διάβασε ή ποιος ήταν συγκεντρωμένος στο μάθημά του. Τον ενδιέφερε να μεταδώσει σε όλους τις γνώσεις του. Τον ενδιέφερε να είμαστε όλοι ίσοι και ποτέ δεν έκρινε ή χλεύασε κανέναν μας. Ωστόσο, κάθε φορά ένιωθα ότι το βλέμμα του ήταν γεμάτο περηφάνια για εμένα.

Για τον κύριο Άρη δεν ίσχυαν οι νόμοι της τάξης με τους οποίους μεγαλώνουμε και οι οποίοι στην ουσία μάς διαχωρίζουν από τους συμμαθητές και φίλους μας. Φυσικά αναφέρομαι στον διαχωρισμό μεταξύ καλών και κακών μαθητών, ήσυχων και ζωνρών παιδιών κ.λπ. Οι καλοί μαθητές κάθονται στα μπροστινά θρανία και οι κακοί μαθητές κάθονται στα πίσω για να μην ενοχλούν την τάξη. Ποτέ ένας καλός μαθητής δεν κάθεται με έναν κακό γιατί ο ένας παρασύρει τον άλλον και μετά από λίγο καιρό ο καλός μαθητής είναι λιγότερο καλός, αν δεν έχει ήδη γίνει κακός. Αλλά δεν κατάλαβα ποτέ γιατί να μην συμβαίνει το αντίθετο. Γιατί να μην είναι ο καλός αυτός που θα παρασύρει τον συμμαθητή του;

Σήμερα συνειδητοποιώ ότι, μεταξύ άλλων, ο αγαπημένος μου κύριος Άρης με δίδαξε με τον δικό του μοναδικό τρόπο την ισότητα και την αγάπη. Με δίδαξε την ισότητα σε έναν χώρο όπου πρώτα οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί πολλές φορές

καταχράζονται την εξουσία τους γιατί θεωρούν ότι βρίσκονται σε θέση ισχύος απέναντι στους μαθητές τους και τους κακοποιούν με πληθώρα τρόπων. Με δίδαξε την ισότητα σε ένα περιβάλλον σκληρό από τους ίδιους τους μαθητές, που κακοποιούν με πληθώρα τρόπων τους συμμαθητές τους. «Χοντρή. Χαζή. Γλειφτρόνι. Μαμόθρεφτο. Σπασικλάκι. Καλά, τι ρούχα είναι αυτά που φοράς; Μπα, αυτή δεν θα την καλέσω στο πάρτι μου. Ξενέρωτη»...

Στο σχολείο ξεκίνησα να βιώνω καινούργια συναισθήματα, που μου ήταν άγνωστα μέχρι τότε. Στο σχολείο αισθάνθηκα για πρώτη φορά προδομένη διότι η κολλητή μου επέλεξε μια άλλη συμμαθήτριά μας για να είναι μαζί στο διάλειμμα.

«Μα μου είπες ότι εσύ και εγώ θα είμαστε φίλες για πάντα. Γιατί θέλεις και τη Νόρα στην παρέα μας;»

Στο σχολείο αισθάνθηκα για πρώτη φορά την απόρριψη. Παρατηρούσα όλα τα κορίτσια της τάξης μου να ψάχνουν το ταίρι τους σε κάποιο από τα αγόρια. Μάλλον αυτό είναι το φυσιολογικό. Βρήκα και εγώ το ταίρι μου στα μάτια του Χρήστου, αλλά τελικά ο Χρήστος ήθελε την Ελένη. Πόσο άδικη είναι η ζωή!

Τις μέρες που γυρνούσα στο σπίτι στενοχωρημένη ή μωτρωμένη περιέγραφα στη μαμά μου τον Γολγοθά μου στο σχολείο.